

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice št. 16.

Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šestdesetna peti-
vsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gld.,
za pol leta 6 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 39.

V Ljubljani v sredo 16. aprila 1884.

Tečaj I.

Vlada in naši slovenski radikalci.

Imamo slovenski časnik — imenuje se „Slovenski Narod“ — ki se rad šopiri s svojo nezavisnostjo in je vedno v opoziciji z vsako vlado. Posnema v tem nemške radikalce, ki so se tudi neprenehoma bojevali še celo s prejšnjo vlado, ki je bila meso od njih mesa, dokler je ta vlada pala, a tudi oni ž njo. Prav tako tudi naš „Narod“. Dobro se še spominjamo, kako je svoje dni naš „najstariši dnevnik“ — starost se vé da ni še poročstvo modrosti — bil v opoziciji z vlado Hohentwartovo, kakor je sedaj v opoziciji z vlado Taaffe-jevo. In vendar je sedanja vlada — to mora vsak priznati — Slovanom prijaznejša in pravičnejša, nego je bila vsaka prejšnja vlada. To nam jasno dokazuje sovraštvo, katero gojijo levičarji proti tej vladi.

V prvih letih Taaffe-jeve vlade imel je „Slovenski Narod“ še nekaj usmiljenja do nje; dajali so mu namreč veliko opravičevati naši Nemci, ki so bili povsod na krmilu: v našem deželnem zboru, v deželnem odboru, v deželnem šolskem svetu, v kupčijski zbornici, v mestnem odboru ljubljanskem, kakor tudi v mestnih zastopih vseh večjih občin na Kranjskem. To vam je bil krik zoper „nemškutarje“ in „nemčurje“, to vam je bil ropot zoper prejšnjo vlado, češ, da je ona njim vtaknila v roke orožje zoper Slovence, te pa pritiskala na steno. Dajale so vrh tega „Slovenskemu Narodu“ dovolj opravila tudi naše nemške gimnazije, naša nemška pripravnica, naše ponemčene ljudske šole. Ni torej vtegnil naš „Narod“ toliko vojskovati se s Taaffe-jevo vlado, od katere je sicer pričakoval, da pridejo po nji milejši časi za Slovence. In zares so ti — kdo bi hotel to tajiti? — tudi prišli. Dobile so namreč v zadnjih letih pod to vlado stvari na Kranjskem drugo obličje: imajo Slovenci, ki so bili poprej povsod v manjšini, zdaj v vseh zastopih: v deželnem zboru, v

deželnem odboru, v deželnem šolskem svetu, v kupčijski zbornici, v mestnem zastopu ljubljanskem, skoraj v vseh zastopih večjih občin ogromno večino; v gimnazijah kakor tudi v ljubljanski pripravnici se slovenska mladina poučuje — ne da bi se zaradi tega zanemarljiva nemščina — v slovenskem jeziku, in tudi v ljudskih šolah, ki so za Slovence slovenske, vreduje se pouk tako, da ne bode mladina trpela škode na duhu, ako se tú pa tam takim otrokom, za katere ni doma dovolj zemlje, da bi jih redila, ponudi — a to le po želji staršev — prilika, zraven slovenskega jezika naučiti se nekoliko tudi nemškega, da si lože najdejo po svetu vsakdanjega kruha. Vse to, kar se je že vpeljalo in se še vpeljuje Slovincem na korist navzlic hudemu nasprotovanju njih sovražnikov, moralo bi vendar biti dokaz, da ima sedanja vlada pravo srce do Slovencev, in biti bi moralo ob enem poročstvo, da si bode ta vlada, ako ne pade po želji svojih protivnikov, prizadevala tudi v prihodnje, da dosežejo Slovenci še to, kar jim gre po pravici, a česar še nimajo. Dosedanje postopanje Taaffe-jeve vlade bi moralo v srcu vsacega pravega Slovence vzbuditi vsaj nekoliko zaupanja do nje, če ne morda hvaležnosti, ki je nihče ne pričakuje.

A čemu to! čemu zaupanje! Imamo zdaj po Ljubljani takih rodoljubov, ki zabavljivo poprašujejo: „Kaj je uže vlada za nas storila?“ in ki potem pripovedujejo, da so se sedanje vlade uže naveličali in da bi jim bila ljubša vsaktera druga. Na čelu teh ljudij, ki so, kakor pravi slovenska prislovica, „kruha pijani“, stoji naš vrli „Slovenski Narod“, ki je v svoji neodvisnosti nedavno rodil „Škrata“ in si je pridružil „Slovana“ kot pajdaša, da mu oba pomagata hujskati zoper vlado. Gorjé tistemu, ki bi ne bil v vsaki reči s temi proroki enih mislij, ali ki bi se celó predrznil, vlado braniti zoper njih napade. Vlada naj molči, besedo ima „Slovenski Narod“, saj vé „Narod“ sam, kaj je dobro za Slovence! Temu prituje odločno tudi njegov tovariš „Slovan“.

„Ljubljanski List“ ne bode nehal izhajati, dokler ga bo podpirala vlada, „Slovenec“ bo hodil po svetu, dokler ga bodo držali na površji naši duhovniki, a „Slovenski Narod“ bo živel, dokler bomo živeli mi (mi, t. j. Slovenci), ki ga imamo za svoje glasilo. Tako je v svojem zadnjem listu slovesno svetu oznanil naš „Slovan“, ki zamaknjen uže tudi vidi v duhu, kako se „slovensko jezero zliiva v veliko morje slovansko!“ Mi pa, ki sicer nimamo, kakor „Slovan“, zmožnosti prorokovati in torej ne vemo, koliko časa bomo živeli mi in koliko časa bo živel „Slovan“ sam z „Narodom“ in „Škratom“ vred, vsojamo si le ponižno poprašati, od kedaj sem je „Slovenski Narod“, da-si je neodvisen, glasilo naroda slovenskega? Ali je bil morda tudi tedaj glasilo našega vernega naroda, kadar se je zaganjal zoper katoliško cerkev? Je li bil „Slovenski Narod“ tudi tedaj glasilo naroda slovenskega, kadar je — vedno pod ščitom svoje neodvisnosti — šuntal Slovence zoper njih ljubljence, zdaj rajnega dr. Bleiweis-a, katerega možgane je svobodomiselni „Slovenski Narod“ v svoji modrosti anatomske pregledoval in na zadnje, ker jih ni našel podobnih svojim možganom, izrekel neodvisno svojo diagnozo ali zdravniško sodbo, da so bile namreč možgane Bleiweisove uže — „ostarele in oslabele“? A narod slovenski, ki ima tudi svojo, in sicer tudi neodvisno razsodnost, povedal je dovolj razločno „Slovenskemu Narodu“, kako misli o njem sploh in posebno o veri in politiki njegovi.

In katera je najnovejša politika našega najstarejšega slovenskega dnevnika, „neumrljivega“ glasila naroda slovenskega? Čujte Slovenci in sodite!

„Slovenski Narod“ snuje zdaj posebne, velikanske naklepe! Ne vidi več pred seboj na krmilu svojih „nemškutarjev“ in „nemčurjev“, s katerimi se je prej dan za dnevom lasal, zmanjkalo mu je tvarine za njegov list, zatorej hajd! z novo, večjo silovitostjo na —

Listek.

Kaznovana ničemernost.

(Zlatorodov.)

Predstava se je bila pričela, ko gospa Doupont, soproga bogatega bankirja, stopi v svojo ložo. Njen prvi pogled pade v ložo kraljičino, in z veseljem je opazila, da Marija Antonjeta, tako se je zvala francoska kraljica, ki je bila znana kot velika prijateljica dramatične muze, je uže na svojem mestu. Hitro odvrže bankirjevo soprogo ogrtalo, stopi iz ložnega ozadja naprej, kjer jo obsvetijo stotere luči, in kjer s svojo dragoceno toileto občno pozornost naše obrne; zlasti je bleskala se svojimi krasnimi brilianti, ki so bili toliko in tako zareči, kakor jih je bilo moči le malo videti. Velika množina steklenih gledal se obrne na to krasotičje; ali ničemernost te gospe je bila le na polu nasičena, ker se kraljica ni ozrla.

„Ne,“ je djala sama pri sebi, „dokler kraljica mene in mojega bogastva ne vidi in

ne občuduje, dotlej ne bom zadovoljna. Če me ona občudovalno pogleda, je to več vredno, kakor če vsi drugi v me zijajo. Ali kako bi njeno pazljivost naše pritegnila? Vsa je takorekoč zatopljena v to pusto žaloigro. Morda bodo pa bliski mojih dijamantov to storili. Bom poskusila.“

Gospa nasloni svoje roke, na katerih je imela natakljena dva prekrasna zapestnika, na ložni rob ter parkrat spretno krene, da res nastane nekakošno svetlikanje in bleščanje.

Ta manévr je imel tudi željeni vspeh, kajti kraljica je res za trenotek se obrnila od predstave in ničemerno gospo pogledala le enkrat samkrat. Da li je bila kraljica nejevoljna, ker je bila motjena, da li je občudovala svetleče krasotičje, tega ni bilo spoznati, ali naša dama je vendar le mislila, da je občudovana, in zato je zmagovito pogledovala po ložah. V svoji modrosti je menila, da kraljičini pogled jo je mahoma povzdignil do prve osebe v celem gledališču.

Prvo dejanje je bilo pri kraju in dama je zadovoljno počivala na svojih umišljenih lovorikah; zdajci se odpró ložna vrata in lakaj v kraljevski opravi vstopi. Madama še dobro

ni videla moža, ko nekaj zasluti, in srce ji bije nenavadnega veselja.

Ko jo lakaj podložno in prespoštljivo pozdravi, priobči pazljivi poslušateljici, kako da je njeno veličanstvo kraljica opazila njena krasna zapestnika in da ne more želje ukrotiti, da bi si jih ne ogledala, in zatorej da kraljica prosi milostivo gospo — besedo „prosi“ je lakaj še posebno povzdigoval, in vihar počesčenosti se je še bolj naraščal v madaminih prsih — naj ji pokaže en zapestnik, da si bo po njegovem vzgledu dala narediti tudi ona takih blestnih zapestnikov.

V povodnji poklonov in laskavih izrazov se lakaj iznebi svojega naročila. Gospa je plaval v morju radosti in sreče. Njena častihlepnost ji je zmiraj šepetala, da jo kraljica prosi, da si bo po vzgledu njenega okrasja dala narediti tudi ona katero. To je bilo neslišano; gotovo še nikdar nobenega človeka ni doletela tolika čast. A imela je še več slišati ta presrečni dan; lakaj jo je zagotavljal prijateljskega spoštovanja in milosti kraljičine.

Prijateljstvo, spoštovanje, oh srce, kaj želiš še več!
(Konec prihodnjic.)

vlado. Uže smo ga videli, kako se je trudil in potil, da bi bil novi deželni zbor kranjski, v katerem imajo, kakor smo že omenili, Slovenci zopet svojo lepo večino, koj v prvi njegovi sesiji v veliko veselje Nemcev — **razgnal**, ker je vlada to započetje smatrala za pogubonosno, a naš junaški „Narod“ je mislil, da to zahteva čast naroda slovenskega! Slovenski poslanci, ki se niso podvrgli „Narodu“, postali so v njegovih očeh vladni mameluk. Od tistega časa, ko je bil njegov drzni naskok na deželni zbor s prizadevanjem vlade odbit, vidimo ga v družbi s „Škratom“ in potem s „Slovanom“ v hudi borbi s sedanjo vlado. In zakaj? To nam pripovedujejo nemški radikali, ki so najhujši nasprotniki Taaffejeve vlade, češ, da je preprijazna Slovanom in torej prav za prav vlada slovenska, ki se mora za tega delj — prekucniti. In za to, kar počenjajo nemški liberalci in radikali, ima naš neodvisni „Narod“ vselej dobro razumnost. V nasprotju s politiko drugih Slovanov (Čehov in Poljakov) in tudi konservativnih Nemcev, v nasprotju s politiko vseh naših zmernih deželnih in državnih poslancev, kakor tudi slovenskih poslancev štajerskih in primorskih koraka namreč moško naš radikali „Narod“ vštric nemških radikalcev proti Taaffejevi vladi — nemških radikalcev, ki so najhujši sovražniki te vlade, in sicer ravno zato, ker so najhujši sovražniki tudi Slovanov.

Le tako naprej v družbi s „Slovanom“ in „Škratom!“ To je tudi pametna in poštena politika!

Volilni shodi.

Na velikonočno nedeljo zbralo se je v čitalnični dvorani vsled vabila centralnega volilnega odbora kakih 30 volilcev tretjega razreda. Mestni odbornik dr. Bleiweis vit. Trsteniški pozdravi volilce ter jim kot predsednika nasvetuje dr. Drča. Zbor pritrdi in začne se razgovor. Proti kandidatom, katere priporoča centralni odbor, se oglašajo krojač g. Železnikar ter zahteva, naj se ves tretji razred prepusti obrtnikom. Dr. Bleiweis mu ugovarja, sklicevaje se na to, da tudi v tretjem volilnem razredu niso sami obrtniki, mnogo je malih hišnih posestnikov, železničnih in privatnih uradnikov itd., proti katerim so obrtniki v manjšini.

Po daljšem razgovoru se preide na glasovanje; sprejmejo se od centralnega volilnega odbora priporočani kandidati gg. Noll, Jakopič, Počivavnik, potem urar g. Geba in mesto nasvetovanega notarja g. Gogale hišni posestnik in zavarovalni agent g. Ignacij Valentinčič. Potem se sklene zborovanje.

Tudi pri shodu volilcev II. razreda je bila udeležitev, skoraj bi dejali, neznatna, kajti iz celega razreda, ki obsega polovico vseh ljubljanskih volilcev, prišlo je k posvetovanju komaj 60 volilcev. Ta faktum označuje pisavo „Slov. Naroda“, ki beseduje o vladnih „naporih“, o „c. kr. elastičnih uradnikih“ ter o tem, kako misli „večina in jedro naroda“. Vso čast narodnim volilcem iz ljubljanskih predmestij, a vendar zelo dvojimo, če ona dvajsetstvorica nezavisnih volilcev, katero je Zarnikova stranka z velikim trudom priterala k volilnemu shodu, uže reprezentuje mišljenje narodnega ljubljanskega meščanstva. Še veliko bolj dvomljiva se nam vidi trditev našega najstarejšega dnevnika, ako pomislimo, da je bil narodno-radikalni stranki v čitalnični dvorani glavni govornik in reditelj nikdo drugi nego oni črevljar g. Škrbinec, na katerem je uredništvo „Sl. Nar.“ sicer tako pogostoma skušalo svoje porabljenosti in skrhanosti doviti. In v zahvalo za njegovo v istini trudapolno delo „Slov. Nar.“ sedaj niti ne omenja ne svojega zaslužnega proboritelja!

Za predsednika izbrali so zbrani volilci g. ces. svetnika J. Murnika; v kratkem nagovoru pozdravlja navzoče volilce ter otvori posvetovanje. Proti kandidaturi g. Lednika ni bilo nobenega protivja in jednoglasno se

je sprejel ta kandidat. Proti drugima dvema kandidatom, katere je priporočal centralni volilni odbor, proti prof. Šukljeju in odvetniku dr. Tavčarju, se pa oglasi g. Škrbinec. Gledé prvega kandidata omenja, da mu je preveč vladen ter da se vlada sama lahko zastopa; kandidaturu dr. Tavčarja pa pobija s člankom, katerega je „Slov. Narod“ pred nekoliko mesecev objavil proti istemu gospodu. V tem članku očita glasilo sedanje radikalne stranke g. doktorju, da mu manjkajo tri neobhodne lastnosti: disciplina, takt in doslednost. Ker ni misliti, da bi priporočani kandidat v tako kratkem času si zadobil to, kar se je prej pri njem pogrešalo, misli govornik, da je kandidat po vsem nesposoben za posel mestnega odbornika.

Posebne predloge sicer ne stavi, ker itak zna, da ničesar ne opravi s svojimi navsveti.

Kot drugi se oglasi proti prof. Šukljeju pekovski mojster g. Al. Jenko, kateri pové, da se mu prof. Šuklje vidi „premalo naroden“. Na to se vzdigne dosedanji načelnik centralnega volilnega odbora, g. dr. Zarnik, ter mesto od odbora pod njegovim predsedstvom jednoglasno priporočenega kandidata brez vsakega utemeljevanja nasvetuje protikandidata gosp. Fel. Stegnarja.

Ker se nikdo več ni oglasil, prične se glasovanje, volilci so stopili na desnico in levo in predsednik je jel šteti glasove. Prizor je bil skoraj komičen; iz prvega je bilo videti, da je večina na Šukljejevi strani, a ko se je števila ponovila, posrečilo se je neutrudljivemu g. Škrbincu in naporom njegovih pajdašev, izvabiti in pritirati še nekoliko glasov na svojo stran — in konečni izid je bil, da je za prof. Šukljeja bilo konstatovanih 28, za njegovega protikandidata 31 glasov.

(Dalje prihodnjic.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Cesarjevič Rudolf je z visoko svojo stoprogo in obilnim spremstvom 14. t. m. odpotoval v jutrove dežele. Povsodi bodo dediča stare habsburške hiše slovesno sprejemali; mi smo uže poročali svojim čitateljem o pripravah, katere je za sprejem gostov ukrenila turška, srbska in rumunska vlada. Tudi avstrijski podaniki, ki živé v onih mestih, katere bode pohodil cesarjevič, bodo povsodi pripravili ovacije prestolonasledniku svoje Avstrije. Narodi širne te države pa bodo z živim sočutjem spremljevali odličnega potovalca; simpatije in priznanja, ki mu jih bodo pač na daljnem potu skazovala tuja ljudstva, veljajo tudi monarhiji, katero zastopa, veljajo starodavni slavni Avstriji!

Mnogobrojna deputacija szolnoškega okraja prišla je k finančnemu ministru grofu Szaparyju in mu ponudila v imenu liberalne stranke kandidaturu za svoj okraj. Minister se je zahvalil za zaupanje, a izjavil, da ponudbe ne more sprejeti, ker uže kandidira v okraju Török-Szt.-Miklos.

Tuje dežele.

V Belem Gradu so 13. t. m. slovesno praznovali spomin osvobodjenja Srbske, katero je izvršil knez Miloš Obrenović. Kraljevi par je sprejemal v konaku čestitajoče dostojanstvenike; potem se je vršila vojaška parada. Mesto je bilo zvečer razsvetljeno.

Renski katoliški shod se je vršil 14. t. m. v Gürzenichu, velikanski dvorani v Kölnu. Navzočih je bilo kacij 4000 oseb. Sprejeli so sledeče resolucije: 1.) Zbor pripoznava še vedno v prognanstvu živčnega nadškofa Melchersa za svojega pravega pastirja; 2.) zbor obnovi protest zoper kulturni boj in zahteva, da se pokliče nadškof kolinski in gnjezenski v domovje nazaj; 3.) zbor pozivlja na svet boj za svobodo cerkve in obljubljuje toliko časa vztrajati, da se bodo spolnile slovesne kraljeve besede, ki jih je vladar govoril pri zasedanju renskih dežel; 4.) zbor se toplo zahvaljuje udom središčne frakcije v državni in deželni zbornici.

Iz Pariza prihaja vest, da je Négrierova brigada 11. aprila streljala na vasi, ležeče pred Hong-Hoa; na to je sovražnik ostavil mesto — a poprej ga je še zažgal. Kinezi so bežali proti Phulangu.

V Cahorsu so 14. t. m. slovesno odkrili spomenik Gambettin. Ministerski predsednik Ferry je imel o tej priliki političen govor. Pomenljive so bile besede tamošnjega škofa, ki je rekel pri sprejemu, da je duhovščina spoštljivo udana vladi in da je republikanskih mislij. Ministerski predsednik se je toplo zahvalil in dejal, da naj bi se konkordat vedno ohranil, kajti to je vez, ki združuje cerkev in državo.

V Neapolju je pijan vojak te dni počenjal strašna dejanja. Vrnivši se v kasarno, jel je streljati na vojake. Blizu 50 patron je poslal med svoje tovariše; pet vojakov je bilo takoj mrtvih, pet pa več ali manj ranjenih.

Trdi se, da namerava papež izdati daljšo encikliko o prostomavtarstvu, v kateri bode pojasnil nevarnosti te družbe za občni blagor človeštva.

„Roma“ piše, da bode Depretis odložil ministerstvo notranjih zadev in pridržal samo še predsedništvo kabineta.

Iz Londona poročajo listi, da je Berber okoli in okoli od vstašev obkoljen. Sovražnik napada uže bližnjo okolico mestno. Vest o padu Kartuma še ni našla potrdila.

Zadnje novice iz Pekinga so trdile, da je tam nadvladala zopet stranka, ki hoče vojno s Francozi. A sedaj se zopet javlja, da je ravno narobe istina in da hoče kineška vlada na vsak način obdržati mir. Francoski poslanec Patenôtre odpotuje 25. t. m. v Peking; terjal bode neposredni protektorat čez Anam. Sedaj, ko je Hong-Hoa padel, bode pač lažje kineške diplomate dobil za svoje namene.

Dopisi.

Z Dolenjskega, 14. aprila. (Izv. dop.)

Lepo veliko noč imamo. V naravi se je zbudilo novo življenje, vse je ozelenelo: gozd, travnik, polje. Sadno drevje je v polnem cvetju, vse cvete: marelice, breskve, češnje, jablane, hruške in slive. Dobra letina se nam obeča. Ali si pa bode naš kmet tudi opomogel? Nekoliko bi mu dobra letina še olajšala skrb, to je istina. Ali ovir njegovi sreči je na tisoče in tisoče. Dolenjcu bi se še najbolje pomagalo, ako bi mu država živine dala, n. pr. proti poroštvo cele občine. To bi bilo eno sredstvo. Drugo pa in naj boljše bi pa bilo, da bi se za pouk ljudstva v obče še bolj skrbelo. Umnega kmetovanja našega kmeta nihče ne uči. Pri nas stori sicer vsak omikanec v svojem tesno omenjenem delokrogu svojo dolžnost, n. pr. učitelj uči dobro v šoli svojo abecedo, duhovnik razlaga v cerkvi svoje verske in moralne nauke, uradnik piše in piše (največ v nemščini!) svoje obilne pisarije — a med odrasli narod pa ob nedeljah in praznikih nihče ne stopi, da bi pri zborih kmetškega ljudstva se razlagale najboljše narodno-gospodarske izkušnje. — S peresom storimo omikani Slovenci res prav veliko uže za nas narod, časopisov pošiljamo res uže na kupe med svet (škoda, da si jih naš prosti, revni kmet naročevati ne more, ker so predragi) — ali redki so pa tisti naši domoljubi, kateri bi ob nedeljah in praznikih po božji službi zbiral na primeren kraj splošno kmetško ljudstvo in mu razkladali kmetijske nauke. Naj bi v to zvrho spodbudila naše domoljube (duhovnike, učitelje, uradnike) c. kr. kmetijska družba ali pa dotične višje oblasti.

Iz Gorice, 15. aprila. (Izv. dop.) Konjska dirka, katero so priredili naši prijatelji izreje plemenitih in lepih konj, izvršila se je sijajno. Tudi slovensko in furlansko kmetško ljudstvo bilo je v ogromnem številu priromalo gledat nenavadni prizor; vsled obilne vdeležbe ni dvojiti, da se bode drugo leto dirka zopet vršila. Prebivalci mesta so se sploh zelo zanimali zanj. Kolárji, usnarji, kovači, sedlarji in preprogarji zaslužili so vsled tega zadnje dni lepe denarce. Od kneza Hohenlohe doli

do vbolega izvožeka je vsakdo dal popraviti svoj voz; posebno naši fijakerji so bili svoja kola izlikali, da se je kar vse svetilo!

Na Campagnuzzi, kjer se je dirka vršila, bilo je zbranih vsaj kacic 16 000 ljudi. Po mestu je bilo od 4. do 6. ure vse tiho in mrtvo, in še le po dirki jele so se ulice zopet polniti in pozivljati z ljudstvom, ki je glasno hvalilo lep vspeh. Ni dvojiti, da bode ta dirka mnogo pripomogla k boljšemu ravnanju s konji; obče se je poudarjalo, kako važno je dobro pleme in kako je treba umestno ravnati s konji. Zato trdimo, da bode dirka imela tudi lep gospodarstveni vspeh in da se bode vsled tega vdomačila v naši Gorici. Vsi prijatelji lepega plemena konjske živine to gorko želé in pričakujejo

Razne vesti.

— (Sanje — življenje!) V Berlinu se je 12leten dečko te dni ponesrečil vsled čudnih sanj. Spal je s starši skupaj v jedni sobi; ob 4. uri zjutraj je poskočil naglo po konci ter zakričal: Pomagajte, pomagajte, zaklati me hočejo! — Bliskoma je odprl okno in skočil — iz tretjega nadstropja na dvorišče! Mati se je bila vzbudila pri vpitju, a preden je prihitela do dečka, izvršil je bil uže osodepolni skok. Ubožec ni mogel več razložiti svojih nesrečnih sanj; umrl je ob petih zjutraj.

Domače stvari.

— (V „Poslanem“), prijavljenem v včerajšnji številki „Slov. Naroda“, se huduje g. Ivan Hribar nad „podlimi osebnimi napadi, s kakeršnimi ga obsiplje v uradnem „Ljubljanskem Listu“ trojica slovenskih pisateljev“. Odkrito rečemo, da se ne moremo prečuditi zakasnelemu rahločutju tega gospoda! Ali se g. Hribar v istini več ne spominja, da ni uredništvo našega lista iskalo razpora z njegovo osebo, da ni „Ljublj. List“ sprožil kontroverze s „Slovanom“ in njegovim občutljivim gospodom urednikom? Ali ni g. Hribar sam v svojem tedniku brez vsacega povišja z naše strani pričel z osebnimi napadi in pouličnimi psovkami metati okolo sebe, ali ni njegov „Slovan“ zmerjal nas in naše prijatelje z „Efialti, izdajalci, strahopetnimi zajci“ in kar je enakih ljubeznjivosti v bogati zbirki „Slovanovega“ „Complimentierbucha“? In sedaj se čudi mož, da se drzno odgovarjati mesto da bi spodobno se zahvaljevali njegovim las-kavim opazkam! Ali mar misli g. Hribar, ki ima sedaj s svojo koterijo samotrže s „pravim rodoljubjem“, da bode urednik vladnega lista ponižno dopuščal, da na njegovem hrbtu drva sekajo in kamenje razbijajo na njegovi črepinji? Razloček med osebnimi opazkami „Lj. Lista“ in „Slovanovimi“ je vendar le ta, da so „Slovanove“ opazke po vsem neuteemeljena zlobna obrekovanja, da pa naših resničnih trditev, za katere prevzamemo vso odgovornost, zanikati ali ovreči niti poskušal ni! Ob enem pa, da praktično dokaže svojo plemenito delikatnost, debutira g. Hribar z novo — neresnično trditvijo. Očita uredniku „Ljubljanskega Lista“, da je v zvezi z dvema sedanjima sodelavcema „v nesrečni dobi žalostnega narodnega razpora nakupil po slovenskih listih talok neplemenitih in ostudnih osebnih napadov na dr. J. Bleiweisa, dr. H. Costo, Iv. Murnika, Fr. Povšeta in dr. Tonklija“. Ne znamo sicer, kateremu izmed naših sodelavcev je g. Hribar odkazal častno mesto v oni „trojici slovenskih pisateljev“, — kar se pa tiče osebe našega urednika, hočemo enkrat za vselej g. Hribarju in njegovim pričašem povedati sledeče. Urednik „Ljublj. Lista“ pričel je dopisovati slovenskim političnim novinam stoprav oktobra meseca 1873, in sicer je bil prvi njegov dopis v „Slov. Narod“, datiran iz Novega Mesta, po neugodnem uspehu državnozbornih volitev. Od istega časa razvijal je sicer čestokrat v uvodnih člankih, dopisih in podlistkih svoje nazore, a nikdar niti z eno besedo ni napadal onih možakov, o katerih beseduje nervozni urednik „Slovanov“. Ako hoče tedaj gosp. Hribar pred svoj kurulični stol tirati ono gospodo, ki je svoje dni osobno in surovo napadala ranjcega dr. Bleiweisa zaradi tega, ker je bistroumni mož dobro spoznal samopasno lenobo in duševno impotentnost teh junakov,

ozre se naj v krogu svojih ožjih somišljenikov, naj si ogleda v prvi vrsti nominalnega načelnika radikalne frakcije, dr. Val. Zarnika, in dovelj bode imel prilike, s krepko besedo si olajšati svojo razjarjeno dušo!

— (Obrtne šole.) Včeraj se je tu mudil g. sekcijski svetnik pl. Hauffe; odpotoval je čez Radovljico v Kamno gorico in Kropo, kjer misli vlada ustanoviti obrtno šolo za železno industrijo. Danes sta se za njim peljala gg. Karel Luckmann in ces. svetnik Iv. Murnik.

— (Volilni shod.) Včerajšnjega volilnega shoda v čitalnici udeležilo se je 26 narodnih volilcev prvega razreda. Jednoglasi so bile sprejete kandidature dosedanjih mestnih odbornikov gg. dr. Bleiweisa, Fortune, Peterce in Vasa Petričiča.

— (Sprememba imena.) Kupčijsko ministerstvo je dovolilo, da se ime dosedanje postaje „Radovljica-Lesce“ spremeni v ime „Lesce-Bled“.

— (Umrl) je 11. aprila v Trstu upokojeni svetovalec deželne nadsodnije g. Ivan Brolich. Pokojni je bil sin kmetskih starišev in porojen v šentvidski fari nad Ljubljano. Državno službovanje je bil popustil in živel je pozneje kot advokat v Ljubljani. Svoje dni za Schmerlinga je bil deželni poslanec in državni poslanec in pravi original med svojimi političnimi prijatelji, katerega so si dunajski šaljivi listi čestokrat privoščili. Za težnje naroda, ki ga je sodil, pokojni Brolich nikdar ni imel posebnih simpatij; vedno je hodil z nasprotno stranko.

— (Mrtvaški spreved.) Danes popoldne ob 3. uri smo izročili materi zemlji truplo c. kr. sodnijskega adjunkta na Vrhniki, g. Gregorja Milherja. Veličastni spreved se je pomikal iz tukajšnje vojaške bolnice proti sv. Kristofu. Pokojni je umrl v cvetoči mladostni dobi za sušico. Prijateljem ostane spomin značajnega in vedno narodnega moža v dolgotrajnem, prijetnem spominu!

— (Za ljubljanske uboge) izročil je gostilničar Verhasy kot čisti donesek godbe na Veliko nedeljo v kazinski restavraciji 5 gld.

— (Razgrajalec.) Tovarniški delavec Janez L. prišel je predvčerajšnjem po noči ob jedni uri v svoje stanovanje na Karlovškem predmestju št. 4 in takoj začel zabavljati, da luč ne gori. Med tem ko je njegova mati vstajala, da bi prižgala luč, razbijal je razgrajalec po sobi skleda, krožnike, kozarce itd. Mater je malopridnež po glavi udaril, da se je takoj zgrudila na tla; drugi ljudje pa, ki so se stanovali v sobi, so všli skozi okno in hiteli po policijo, katera je razgrajalca prišla in izročila sodnji, kjer se bode pač nekoliko ohladil.

— (Slovensko gledališče.) Na velikonočni ponedeljek predstavljalo je dramatično društvo „Baron Fran Trenk, igrokaz v 4 dejanjih, spisal J. E. Tomič, preložil režiser J. Gecelj.“ Akopram igra sama na sebi nima veliko jedra, se mora vendar priznati, da je spretno pisana ter da se v nji nahaja tolika različnost in toliko efektnih prizorov, da je hrvatskemu pisatelju na njegovem delu le čestitati. Karakteristična pa je vsled narodnih melodij Iv. pl. Zajčeva godba, katero je pod večjo roko g. Burgarella izvedla godba našega pešpolka s hvalevredno točnostjo. Tudi igralo se je po vsem dobro; videlo se je, da so naši diletantje med seboj tekmovali. Venec prisodili bi g. Kocelj, kateri je svoji ulogi „Kostreš“ in „Frater Gregor“ tako izvrstno izpolnil, da sme naše gledališče na njega ponosno biti. Gospodična Petrinška (Jelica) privabila je kot uboga, po mladostni ljubezni toli mučena kmetska deklica s svojo premišljeno igro mnogo priznanja. Gospd. Zvonarjevo je marsikdo obžaloval, da je morala svoje cvetoče lice tako odurni maski posoditi, a vspeh „Ciganke“ gledé igre je bil popolen; dokaz temu glasno priznanje občinstva. Gosp. Šturmu (Stanko) se je videlo, da napreduje, izvel je svojo nalogo prav dobro, le žal, da mu njegov glas ni po vsem pripuščal, primerno izražati svojih občutkov. Uloga „Trenka“ imel je g. Danilo, kateri je bil tudi po polnem kos. Boljših predstavljavcev ulog „Tomaža“ in starega deda „Marka“ pa režiser ni mogel izbrati izmed svojega osobja nego sta bila gg. Notranjski in Petrič. Igra je bila marljivo naučena, tekla je gladko in točno. Hrvatski narodni ples „Kolo“ izvalil je bil živahno priznanje. Gardnerova, katero je uprava narodnega gledališča za-

grebskega za ta večer dramatičnemu društvu blagovoljno prepustila, bila je krasna ter je vzbujala splošno občudovanje. Prihodnjo nedeljo se igra v drugi predstavi in nadejamo se, da bode junaški „baron Trenk“ zopet privabil toliko narodnega občinstva v gledališčne prostore, kakor smo ga videli pri prvi predstavi.

— (Surovost.) V saboto pred Veliko nočjo ob 12. uri po noči je šel kočarski sin Šimen Kerše z Vrhnike domov. Ko pride do mosta potoka Hribca, popadejo ga tam stoječi fantje in ga vržejo — v vodo. Zgubil je pri tej neprostovoljni kopalji svoj klobuk. Oče njegov, Miklavž, je šel pokrivala iskat in pri tem je fantom prigovarjal, da naj gre do spat. Za odgovor mu je založil nekov Tone Škof več vdarcev na hrbet in na glavo s kolom, katerega je izpulil iz bližnjega plota. Drugi sin Miklavžev, Lovre po imenu, ležal je uže v postelji. Ko čuje, da oče stoka, stopi iz koče — a takoj ga napade omenjeni Škof in ga tako pretepe, da obleži nezavesten na tleh. Oče in brat sta ga morala nesti v kočo nazaj. — Surovoga Škofa je žandarmerija prišla in odvedla na Vrhniko v zapor.

— (Pretep.) V gostilnici Janeza Pečnikarja v Pešati pila je 30. marcija družba kmetskih fantov. Nek Jakob Pečnikar se ga je bil precej navlekel in jel je zabavljati prišlim gostom ter biti s kozarcem tako ob mizo, da se je polilo zganje njegovih sosedov. Na to je vstal Josip Pengov, pa mu je založil tri zaušnice in dve brci. A gostilničar je resolutno napravil konec prepiru, rekoč: „Tu sem jaz gospodar in nihče se ne bode pretepal; če se hočete pretepati, pa se mi poberite ven!“ Pečnikar je vbogal in razsajal in vpil je potem po vasi okoli. Za njim je šel čez nekoliko časa Josip Pengov — in kmalu je ležal Jakob Pečnikar v nezavesti na tleh. Nepoznana roka mu je zadela s polenom nekoliko trdih vdarcev po glavi in vrh tega še nož zasadila za levo uho. Ranjenega so pripeljali v ljubljansko bolnico, kjer leži sedaj težko poškodovan. Sodi se obče, da ga je pobil omenjeni Pengov, fant, ki se sploh rad pretepa in ki je uže dvakrat bil kaznovan zaradi težke telesne poškodbe.

— (Mrtveca) našli so 14. t. m. na travniku „Ovinek“ pri Mošnjah. Bil je jako revno opravljen in imel blizo 5 gld. denarja pri sebi. Ponesrečeni je bil kacic 50 do 60 let star in je beračil okoli — vsaj tako sklepajo po obleki njegovi. Sodijo, da je vsled kake bolezni ali pa vsled preobilega uživanja žganja obležal na travniku, kjer ga je dohitela smrt. Doma je baje iz Poljanske doline nad Škofjo Loko.

— (Požarna kronika.) Dne 14. t. m. ob 1/2 10. uri zvečer jelo je goreti v nekem skednju v Cerkljah; ogenj se je hitro razširil in pokončal v kratkem streho dotične bližnje hiše in vsa gospodarska poslopja, vrh tega še drugi dve hiši in njena gospodarska poslopja. Tudi nekaj živine je pogorelo; govori se, da je vničenih 14 prašičev in 5 krav.

— (Prijeten tovariš.) Kotlárski pomagač Ivan Mirko iz Vrestovca pri Celji je „vandal“ 9. t. m. z nekim drugim rokodelcem iz Ljubljane v Šent Vid. Ko prideta tja, dobila sta skupno ležišče. Ko se Mirko drugega dne prebudi, ni bilo več tovariša zraven njega. Z njim vred pa so zginitile Mirkove hlače in skorej novi črevlji njegovi; tudi delavskih svojih bukvic kotlár ni več našel. Ni dvojiti, da so se te reči prijele njegovega kolege in pajdaša, ki je baje nekov Ivan Schreiner iz Brežic. Žandarmerija ga sedaj išče, ker je verjetno, da se lopov postavlja okoli z bukvicami kotlárjevimi in njegovimi hlačami in črevlji. Ubogi Mirko pa je po vsi pravici žalosten. Če mu tovariša tudi vjamejo, mu to ne pomaga mnogo. Hlače bodo pač uže — luknjaste in črevlji raztrgani!

— (Obširen imenik krajev na Kranjskem.) Na svitlo dan po c. kr. statistični centralni komisiji. Dunaj l. 1884. Alfred Hölder, c. 1 gld. 80 kr. — Tako je naslov 181 strani debeli knjigi v velikem oktavnem formatu, ki je te dni izišla z nemškim in slovenskim tekstom. Obsega pa vse politične in sodnijske okraje, vse politične občine z vsemi vasi, kraji, soseskami, zaselji (Weiler), mlini, posameznimi hišami itd. Pri vsakem kraju je povedano, ali je mesto, trg

ali vas, ali ima cerkev, faro, šolo, pošto, telegraf, železnico itd. Pri vsakem kraju je tudi navedeno število hiš, ljudi, možkih, ženskih, ki so razdeljeni po veri in jeziku. — Slovensčina je v tej knjigi pravilna, imena krajev so pisana v nemškem in slovenskem jeziku, in sicer v poslednjem skozi in skozi po sedanjem pravopisu. Iz tega sklepamo, da je bil pri redakciji deležen slovenščine po polnem zmožen mož. Knjigo priporočamo zlasti vsem uradnikom na Slovenskem.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Perigneux, 16. aprila. Pri banketu govoril je minister Ferry o vnanji francoski politiki ter je poudarjal, da se nikdo ne sme dotakniti legitimnih francoskih interesov po kontinentu. Demokracija mora razumeti, da ona lahko v miroljubnem smislu blagodejno vpliva na Evropo, kjer se sploh pogreša ravnotežje med državnimi silami.

Budimpešta, 15. aprila. Nadžupan grof Szapary in drugi dostojanstveniki so cesarjeviča in soprogo pozdravili na kolodvoru. Po obedu sta odpotovala dalje. Princ je obljubil, da se bode nazaj gredé mudil nekoliko ur v Budimpešti in ogledal razstavo zlatarskih del.

Požun, 15. aprila. Ravno došli ministerski ukaz terja od občine, da dokaže svojo pravico za vzdrževanje živinskega trga in da strogo pazi na živinozdravniške določbe. Županu se je ob enem brzojavno poročalo, da pride 16. aprila ministerjalni svetnik Liphay, ki bode osebno se preprical o izvršitvi živinozdravniških določeb.

Berolin, 15. aprila. Cesar je zopet po polnem zdrav.

Rim, 15. aprila. Papeževa enciklika zoper prostomavtarstvo izide koncem tega tedna. Preiskavala bode sedanjost socijalistično stanje in dokazovala nevarnosti, ki preté od prirodopisnih nauk, katere vporablja prostomavtarji. Papež priporoča za pomoč vpeljavo krščanskega nauka v katoliških in delavskih društvih. Jezik enciklike je baje jako energičen.

Shanghai, 15. aprila. (Reuterjevo poročilo.) Kantonskega podkralja je vlada degradovala, ki ni povelj izvrševal. Kineški častniki, kateri so po nazorih vlade odgovorni za zgubo Bacinhua, bodo obglavljeni. Za kineško vojsko se je zapovedalo splošno novčenje. Gouvernér provincije jienanske moral je odpotovati v Peking, kjer se ima zagovarjati. Sedanja situacija v Pekingu je kritična.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 16. aprila.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.90
» » » » » srebri	80.95
Zlata renta	100.90
5% avstr. renta	95.40
Delnice narodne banke	850.—
Kreditne delnice	321.30
London 10 lir sterling	121.30
20 frankovec	9.62
Cekini c. kr.	5.72
100 drž. mark	59.30

Uradni glasnik

z dne 16. aprila.

Eks. javne dražbe: V Metliki posestvo Marka Krašovica v davk. občini Rozalnice dne 19. aprila (3. narok); posestvo Marka Petrašiča iz Sveršaka dne 23. aprila ob 11. uri; posestva Nika Urha iz Metlike dne 23. aprila ob 11. uri dopoldne.

Razpisane službe: Pri c. kr. okr. sodniji v Senožčah služba kancelista s dohodki XI. razreda; molbenice do 11. maja predsedništvu c. kr. deželne sodnije v Ljubljani. — Pri c. kr. okr. sodniji na Vrhniki služba sodnijskega adjunkta s dohodki IX. razreda; molbenice do 2. maja c. kr. predsedništvu ljub. deželne sodnije.

Tujci.

Dne 14. aprila.

Pri **Maliču:** Löwy, trgovec z Dunaja. — Tiefer, c. kr. vpok. polkovnik iz Brna. — Heyn, knjigotržec s soprogo iz Celovca. — Röschmar, zasebnica iz Celovca. — Kokoschinegg, trgov. pomočnik iz Celovca.

Pri **Slonu:** Gelleš, trgovec iz Dunaja. — Fürböck, c. kr. nadlajtenant iz Gradca. — Interberger, trgov. agent iz Beljaka. — Pri **Južnem kolodvoru:** Ebner, potovalec z Dunaja. Konijedy, potovalec, s hčerko iz Pešte. — Dr. Salm iz Olomuca. — Sepogo, zasebnik z Reke. — Povše, graščak s soprogo iz Gorice.

Umrlí so:

Dne 13. aprila. Janez Mežan, invalid, 19 l., na polji v Gruberjevi ulici, samoumor vsled ustreljenja. — Josip Vidmar, sin kočarja, 1 mes., Črna vas št. 18, razkrvavenje. — Marija Mach, hči logarskega komisarja, 4 mes., Kolodvorske ulice št. 21, osépnice. — Marija Sumerer, hči godbenika, 4 dni, Konjušne ulice št. 1, osépnice.

Dne 14. aprila. Gregor Milher, sodnijski adjunkt, 30 l., Starinarska steza št. 1, jetika.

V bólnici:

Dne 14. aprila. Mihael Struggel, lončar, 47 l., želodečni rak. — Blaž Dolfar, gostač, 59 l., desno prsno gnojenje.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
14. aprila	7. zjutraj	729.82	+ 7.5	sl. jzp.	d. obl.	0.0
	2. pop.	727.98	+17.3	sl. jvzh.	p. obl.	
	9. zvečer	727.58	+11.3	»	d. obl.	
13. aprila	7. zjutraj	726.58	+ 8.6	sl. vzh.	p. obl.	0.00
	2. pop.	724.24	+16.6	»	»	
	9. zvečer	724.77	+12.3	»	»	

Pri nas se dobivajo tudi knjige iz zaloge

„Matice Slovenske“

in sicer:

Národní Koledar in Letopis „Matice Slovenske“ za 1867. l. 20 kr.
— za 1868. l. 50 kr.
Letopis „Matice Slovenske“ za 1871. l. Uredil dr. E. H. Costa. 50 kr.
— za 1872 in 1873. l. Z eno sliko in eno tablico geometričnih podob. Uredil dr. E. H. Costa. 50 kr.
— „Matice Slovenske“ za 1874. l. 50 kr.
— za 1875. l. Uredila J. Tušek in M. Pleteršnik. 50 kr.
— za 1876. l. Uredil M. Pleteršnik. 50 kr.
— za 1877. l. Uredil dr. Janez Bleiweis. 50 kr.
— za 1878. leto. I. in II. del. Uredil dr. Janez Bleiweis. 25 kr.
— za 1878. l. III. in IV. del. Uredil dr. Janez Bleiweis. 25 kr.
— za 1879. l. Uredil dr. Janez Bleiweis. 50 kr.
— za 1880. l. — — — — — 50 kr.
— za 1881. l. — — — — — 1 gld.

Zgodovina slovenskega naroda. Spisal J. Trdina. 60 kr.

Vojvodstvo Kranjsko. Po spisu Jož. Erben. 20 kr.

Vojvodstvo Koroško. Po spisu Jož. Erben. 20 kr.

Slovenski štajer. Spisali rodoljubi. I. snopič. 25 kr.

— Spisal dr. Ivan Gršak. III. snopič. 30 kr.

Slovanstvo. I. del. Spisali Jan Majciger, Maks Pleteršnik in Bož. Raič. 50 kr.

Germanstvo in njega upliv na Slovanstvo v srednjem veku. Spisal J. V. 10 kr.

Telegrafija. Spisal dr. Sim. Šubic. (Iz Letopisa 1875. I. Posebej vezana) 30 kr.

Slovnica češkega jezika z berilom. Spisal Fr. Marn. 60 kr.

Slovnica ruska za Slovence. Spisal Fr. Majar. 1 gld.

Razna dela pesniška in igrokazna Jovana Vesela-Koseškega. Z njegovo podobo. 2 gld.

Dodatek (k tem delom) 20 kr.

Vođnikove pesni. Uredil Fr. Levstik. 50 kr.

Dr. Lovro Toman. S podobo. 40 kr.

Dr. Etb. H. Costa. S podobo. 40 kr.

Kopitarjeva spomenica. Uredil J. Marn. 40 kr.

Olíkani Slovence. Spisal Iv. Vesel. 40 kr.

Vpliv vpijančljivih pijač. Spisal dr. M. Sam e 10 kr.

Potovanje okolo svetá v 80. dneh. Iz francoskega prevél D. Hostnik. 40 kr.

Strup. Vesela igra v enem dejanji. Prosto poslovenila Lujiza Pesjakova. 10 kr.

Slovenska slovnica, po Miklošičevi primerjalni spisal Jan Šuman. 1 gld. 50 kr.

Znanstvena terminologija s posebnim ozirom na srednja učilišča. Spisal A. Cigale. 1 gld.

Prirodnoznanstvi zemljepis. Spisal J. Jesenko. 1 gld.

Zemljevidi: Evropa, Azija, Amerika, Afrika, Avstralija, Rusija, Turčija in druge vzhodne dežele, Britanija in Škandinavija, Svica, Španija in Portugalsko, Nizozemsko in Belgija, Italija, Nemško cesarstvo, po 10 kr.

Zgodovina avstro-ogerske monarhije. Spisal Janko Kersnik (drugi popravljeni natis). 20 kr.

Geometrija za učiteljska. Sestavil L. Lavtar. 1 gld. 20 kr.

Somatologija. Spisal dr. Jan Woldrich, poslovenil Fr. Erjavec. 75 kr.

Prirodopis živalstva s podobami. Po Pokorniju poslovenil Fr. Erjavec. 75 kr.

Prirodopis rastlinstva s podobami. Po Pokorniju poslovenil Iv. Tušek. 85 kr., vezana 1 gld.

Rudnoslovje, po Fellöckerji, spisal Fr. Erjavec. 40 kr.

Štirje letni časi. Po Rossmässlerji predelal Ivan Tušek. 40 kr.

Schoedler, Knjiga prirode. Štirje snopiči. 1 gld. 70 kr.

— Posamični snopiči:

I. **Fizika.** Poslovenil Iv. Tušek. 40 kr.

II. **Astronomija in kemija.** 40 kr.

III. **Mineralogija in geognozija.** Poslovenil J. Zajec. 40 kr.

IV. **Botanika in zoologija.** Poslovenila I. Tušek in Fr. Erjavec. 50 kr.

Oko in vid. Spisal J. Žnidaršič. 25 kr.

Nauk o telovadbi. Drugi del (s 164 podobami). 40 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg.

knjigotržnica v Ljubljani.

Kamnoseke

za lepa mramorna dela sprejema stalno, tudi črez zimo, pri dobrem zaslužku tekój v službo

G. Thurner,

kamnoseški mojster v Gradci, Annenstrasse 45.

Na prsih in pljučah bolehnim!

Gospodu **Jul. pl. Trnkoczy-ju**, lekarju v Ljubljani na Mestnem trgu.

Zamán vporabljal sem pri kašlju in pljučnih bolečinah razna sredstva, dokler nijsem poskusil Vašega **soka iz kranjskih planinskih zelišč a 56 kr.**, in z veseljem sem opazil zboljševanje. Blagovolite mi poslati še 3 steklenice.

Spoštovanjem Vaš udani
Josip Malešič v Sisku.

!!Priznanje!!

Proti bolečinam v glavi in želodcu!

Gospodu lekarnarju **Trnkoczy-ju** v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Z veseljem Vam naznanjam, da so mi Vaše **kri čistilne kroglice**, skatljica po 21 kr., izredno dobro služile. Vročina, katero sem čutila po vsem telesu, potem hudi glavoból in sem ter tje napadajoča me mrzlica, sami nasledki zapretja in želodčnega katarja, ponehali so, hvala Bogu, po polnem, ko sem uživala Vase **kri čistilne kroglice**, tako da ljudje že pravijo, da sem veliko bolj zdrava videti.

Zahvaljeval se Vam v novič prav iskreno, Vas prosim, da mi pošljete za 1 gld. 5 kr. še en zavitek teh takó izvrstno delujočih **kri čistilnih kroglic**.

Pozdravlja Vas, sem najudanejša
Lucija Šlibar.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.

Najnovejšo spričalo.

Vase blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo **salicilno ustno vodo** in **salicilni zobni prašek** z izvrstnim vspehom in priporočati ja moram vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.

Spoštovanjem
(7) 12—7 **Anton Stama,** župnik.

Vsa navedena sredstva ima vedno frišna v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna pri „Samorogu“

Jul. pl. Trnkoczy-ja

na Mestnem trgu v Ljubljani.